

Abdullah Ataş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

6.2.2011

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ađlama anam

Ŗu fani dñnyaya elveda dersem,
Sen sen ol arkamdan ađlama anam.
Bendeki hakkına helal dilersem,
Sen sen ol arkamdan ađlama anam.

Ŗevkatine muhtađ, yaban ellerde
Ahvalim efsane, oldu dillerde.
Ne kıyamet gñnñ ne de mahŖerde,
Sen sen ol arkamdan ađlama anam.

Huzurun duadır, beŖ vakit bana,
Yñneldim mevlama, kıbleden yana.
Vasiyetim olsun, son sñzñm sana,
Sen sen ol arkamdan ađlama anam.

Abdullah AtaŖ

Ayyaş

<html>
<body>
Gittiğin yol yanlış, vazgeç dedikçe,
İşine bak deyip kızıvermişti.
Kahrolası binbir haltı yedikçe,
İssız köşelerde sızıvermişti.

Hemen yakalandı, bazen kaçtı da,
Kapandı, yepyeni sayfa açtı da.
Geçen ay birkaç gün boşlamıştı da,
Kudurmuşcasına azıvermişti.

Kahin büyücüler, kötü cadılar,
Sanki her öğünde onu yediler.
Şerefsiz dediler, hayvan dediler,
En keskin dillerde gezivermişti.

Dün yalnız değildi olanı yerken,
Bugün terk edildi, lakin çok erken.
Dost namertliğine eyvallah derken,
Şüphesiz canından bezivermişti.

Halini kadere bağlamaksızın,
Yaşadı öylece ağlamaksızın.
Kimseyi narında dağlamaksızın
Kendi bedenini ezivermişti.

Taktir etmişimdir şahsiyetini,
Paraya satmazdı haysiyetini.
Yokluğundandır ki, vasiyetini,
Eski bir kâğıda yazıvermişti.

Abdullah Atâş

Bir sevdanın yok oluşu

<img border='0'
src='http://img256.yukle.tc/images/8156suk01.jpg'>

<html>

<body>

 Ne dedin de yapmadım imkânım dahilinde,

Bir tek canım elimde kaldı diye mi küstün.
Küsmeseydin dünyanın en temiz sahilinde,
Dikerdim heykelini, dikkat çekerdi büstün,
Ey gafil, nazarımda sendin her şeyden üstün!

Bir yok oluş masalı uydurmadan bu aşka,
Mânasını çöz önce sevgi ile barışın.
Kızma hiç sözlerime, sonsuz hüsrandan başka,
Mağlubu sen olursun nefret denen yarışın,
Maşşere kalır bence hayaline varışın.

Günlerdir yalvarışım gidiyorsa hoşuna,
Usul usul toparla tarağını, tasını.
Sanki muhtacım gibi teskin etme boşuna,
Sapladığın hançerin sildin mi ki pasını,
Birde tutma diyorsun bu sevdanın yasını.

Odamdaki her eşya üzerime yürüdü,
Kalmadı akıl bende, bilmem neye şaşayım.
Canlı olanlarınsa gözünü kan bürüdü,
Sardı çevremi dehşet, zulmünle baş başayım,
Böylesi ızdırabı, söyle nasıl aşayım.

Karamsarlık yaratan kaç bin mahlukat varsa,
Konakladı ruhumda hep katile katile.
Maziye hapsettiğim isyankâr duygularsa,
Hürriyete kavuştu, çıkardığın af ile,
Gem vurmak zor onlara, yalvarsam da nafile.

<img border='0'
src='http://img256.yukle.tc/images/9767huzun1.jpg'>

Abdullah Ataş

Buza döndü her yanıım

<html>

<body>

Gözlerindeki hüznün, yakmıştı yüreğimi,
Seni böyle görmeye, dayanması zor canım.
Aniden sancı sardı, midemi, böbreğimi,
Bir gecede değişti, farkettim ki mor kanım.

Tebessümün uğruna,kaf dağından bir lale,
Getir desen bulurum, bakmam düştüğüm hale.
Direncim, metanetim, tarifsiz olsa bile,
Artı otuz dokuzda, buza döndü her yanıım.

Cin fikirli olurlar, hep zarar kafaları,
Aklını mı çeldiler, üç kâğıt tayfaları.
Baktım resim albümü, çevirdim sayfaları,
Gitmiyor hayalimden, sana dair bir anım.

O anı bende kalsın, sana demeyeceğim,
Sen düzelene kadar, bir şey yemeyeceğim.
Yanlış anlama sakın, akıl vermeyeceğim,
Açıkla üzüntünü, ahvaline ver tanım.

Sinama kuvvetimi, yeter be gözü karam,
Durmuyor kanaması, yeni açıldı yaram.
Vücut kimyam bozuldu, uyku gözüme haram,
On sekiz saat oldu, ateş gibi kor tenim.

Düşün yaşananları, eski halini takın,
Sızı verme kalbime, uzak durma ol yakın.
Terk etmekse maksadın, şunu unutma sakın,
Sensiz sevda gömleği, bedenime dar benim.

Abdullah Ataş

Ciğerparem

Şiddetinin tarifi yok, çektirdiğin ızdırabın,
Etten kemiktenim ben de, taştan değil ki ham maddem.
Çözemedim esrarını, gitmekteki ısrarının,
Ayrılmadan sebebini, baştan söyleseydin madem.

Dayanağı olmaksızın, biraz mantıksızdı küsme,
Başkalaştım akabinde, gizledim acımı kısmen.
Omuzlarıma vurduğun, hasret denen yüke rağmen,
Bendeki azme, dirence destan dedi cümle alem.

Aldanmışım, anladım ki aşkın tam değil yarımday,
Senden alırdım gücümü, tebessümün dermanımı.
Ne var ki hissetmesen de, gitmen ölüm fermanımı,
Gönlüm yok dese de, beni kasten yaktın ciğerparem.

Sensiz yaşayamam derdin, hatırladım bir keresi,
Şimdi merak ettim inan, yaşadığın yer neresi.
Gerçi gözlerimin seni, ne yazık hiç yok göresi,
Mâlum tavrın sayesinde, resmen boş oldu bu senem

Abdullah Ataş

Ebedi elem

<DIV> <DIV> <DIV> <DIV> <DIV>
 Maziye
özlemim, taştı içimde,
Anasız bir ocak, tütmez dediler.
Ne var ki şu sefil, garip içinde,
Evlat özüne kin, gütmez dediler.

Yazıldı yazımız, kırıldı kalem,
Şahit oldu buna, koca bir alem.
Ve bir de başladı, ebedi elem,
Canlı cehennemdir, gitmez dediler.

Hayal aleminin, huzur kolundan,
Kopar oldum artık, döndüm yolumdan.
Helal olsun hakkım, varsa eş dosttan,
Yolcu yolundan hiç, dönmez dediler.

Etmedim ki isyan, secdem hep bire,
Ne zaman verdi ki, imanım fire.
Kuru sal içinde, o dar kabire,
Girmez isen çilen, bitmez dediler.

</DIV></DIV>

</DIV></DIV></DIV>

Abdullah Ataç

Gözlerine baktım senin

Mazinin canlanışydı, tavırların her haliyle,
Vuslat vuslat diye diye, gözlerine baktım senin.
Bazen hüzünlü bir şarkı, bazense bir şiir ile,
Duygu oldum, sevinç oldum, yüreğine aktım senin.

Yüreğinde mutluluğun tarifi saklıymış meğer,
O tariften nasip almak, eşi bulunmaz bir değer.
Nereye bakşam cisminle, bezenmiş gözümde her yer,
Hayalinle uğraştıkça, yollarına çıktım senin.

Bakışın felç ediyorsa, tebessümünü sen düşün,
Yazın buz keser dondurur, ateş olur yakar kışın.
Masumiyetle yoğrulmuş, belli ki hep için, dışın,
Yeşersin diye ruhuna, mağruriyet ekdim senin.

Abdullah Ataş

Güllerin canı

<img
src='http://img57.imageshack.us/img57/7594/can305nsa287olsunbt71.jpg' border='0'
alt='Image Hosting'>

Yılların birikimiydi, sana duyduğum hislerim,
Anlatmak ne mümkün artık, sevdamı güllerin canı.
Bulutlardaki hüzüne, ortak oldu tüm benliğim,
Ahvalin vuslat mı yoksa, veda mı güllerin canı.

Göz göze geldiğimiz an, benim olur bütün dünya,
Seni sensiz seviyorum, kavuşmak olsa da rüya.
El alem mutlu yaşarken, ben de yaşıyorum güya,
Aşkın gönlüme verilmiş, ceza mı güllerin canı.

Yağmurun düştüğü yerde, ateş sarar her yanımlı,
Bakışlarındaki gizem, emdi bitirdi kanımı.
Sermayem ömürdür inan, ister isen al canımı,
Nasılsa aşk bırakmıyor, yakamı güllerin canı.

Nasıl anlatayım bilmem, edindiğim kanıları,
Ne mümkün maziye silmek, eza veren anıları.
Mağlubiyet şöyle dursun, irademin yankıları,
Sarstı koca kâinatı, cihanı güllerin canı.

<img
src='http://img218.imageshack.us/img218/4708/capturedkopyala0xi9gbnl.jpg'
border='0' alt='Image Hosting'>

Abdullah Ataş

Gölüm

<DIV> <DIV> <DIV> <DIV> <DIV>
 Tarifi ne
mümkün ızdırabımın,
Ne senle, ne sensiz olmuyor gülüm.
Sırrını çözmek zor tavırlarının,
Açtığın boşluklar dolmuyor gülüm.

Durmadan üstüme saldırır gibi,
Gönül ordusunun, ayrılık timi.
Açıkla var ise kabahatimi,
Hata nerde aklım almıyor gülüm.

Bir düşün yerimde olmayı dene,
Biraz fikrini yor olan bitene.
Hükmedemez oldu beyin bedene,
Eğriyi doğruyu bilmiyor gülüm.

Günbegün başıma yıkıldı dünya,
Bu kâbusu bana reva gördün ya.
Çile gerçek oldu sen ise rüya
Talihim yüzüme gülmüyor gülüm.

</DIV> </DIV> </DIV>

Abdullah Ataş

Helâl Olsun

On bir yıllık sevdamı, on bir saatlik sayıp,
Sırtımdan on bir bin kez, vurdun ya helâl olsun.
On bir gün öncesinde, verdiğin sözden cayıp,
On bir masal uydurup, durdun ya helâl olsun.

Ey gönlümün sultanı, bu gün ayın on biri,
On bir kere gülmedim, yüz otuz aydan beri.
Attığım her adım, bir ileri on bir geri,
Yoluma on bir tuzak, kurdun ya helâl olsun.

On birle muhabbetim bozuldu bak sayende,
On bir aydır hep sordum, açıkla bir gayen ne.
On bir tonluk sırrımı, bana gafil diyen ve,
On bir yaltakçısına sordun ya helâl olsun.

Abdullah Ataç

Hürriyet hasreti

Karardı dünyamın aydınlık yolu,
Hürriyete hasret kaldım bu elde.
Zindan olmuş dağlar, ben ise suçlu,
Zihnime pranga vurdum bu elde.

Esirgeme bizden lütfunu bahşet,
Sen büyüksün mevlam, dinsin bu vahşet.
Gecesi cehennem, düşleri dehşet,
Mahşer azabını gördüm bu elde.

Anladım ki boşmuş bundan öncesi,
Bir burukluk sarmış, artık her sesi.
Feryatlar hasrete, hasret bestesi,
Dökülür dilimden her an bu elde.

Abdullah Ataç

İssız sahra

Bulmuşken kendimi ıssız sahrada,
Mecnun bana, aşkı yarat diyordu.
Gaip ten bir feryat, artık daha da,
Bitmeden kendini, arat diyordu.

Ve ben de iyi ya, geldim buraya,
Değıştim çöller i, köş ke saraya.
Yine ordan bir ses, girdi araya,
Sen de geçmiş ini sök at diyordu.

Bir değil, bin düşün adım atarken,
Öyle bir dünya ki, yolu hep diken,
Ben gururum için savaşı yırken,
Eller aşk rolüne, sanat diyordu.

Abdullah Ataş

İhanet

Ne hanlıklar, devletler geldi geçti birer birer,
Bir benzeri daha yoktur, dünyada bu memleketin.
İnsanlığın beşiğiymiş önce Hitit sonra Sümer,
Her duygunun mekanıydı mutluluğun, felaketin.

Malazgirt'te belli oldu onun ebedi sahibi,
Yine de hiç eksilmedi toprağına göz dikenini.
Fikrini gerçeğe döken içindeki her haini,
Vakti geldiğinde elbet, esiridir nedametini.

Gönül gözüyle bakın hep güzelliğine bu yurdun,
Böylesi mükemmeliyet ne Çin'de var ne de Ürdün.
Metanet tüm benliklerde dağ gibi olsa da bugün,
Yaşananlar ne yazık ki tarifi ihanetini.

Nihayetinde hepsi bir, kürdü, lazı ve çerkezi,
Temel haklar özgürlükler adilce bağlar herkesi.
Ne var ki kulaklar sağır duyulmaz vicdanın sesi,
Kurtulan az pençesinden cehalet denen illetini.

Bir bütündür bölünemez, parçalanamaz bu vatan.
Kardeşlik düşüncesidir yaşayışa değer katan.
Şiddet eken nefret biçer, nefrete layık yaşayan,
Unutmasın ki bayrağı namusudur her milletin...

Abdullah Ataç

İstikbâl mazide saklı

Zifiri bir karanlıkta, yol alsan da meçhullere,
Edindiğin kanıları,silemezsin, silinir mi?
Rüzgar savursa da seni, aşkın olduğu yönlere,
Reddetmen ne mümkün artık, edemezsin,edilir mi?

İradenle parçalayıp, kör etsen de kem gözleri,
Nefretin yıksa da seni,cephe alacak sözleri.
Omuzlasan da cihana, ait olan tüm yükleri,
Sevgisiz bir adım bile, gidemezsin,gidilir mi?

Medeniyetler yıkıldı, dünya fertlere kalmadı,
Adaletin kapısını, aciz kalan da çalmadı.
Nesiller değişti, kimse özünden ibret almadı,
Almayandan olma sen de, gülemezsin, gülünür mü?

Sarayı mı kaldı, devri Süleyman'daki Belkız'ın,
Eceli İskender'i de, genç yaşta buldu ansızın.
Vakti geldi Atilla da, kurbanı oldu bir kızın,
Gizemleriyle gideni, göremezsin, görülür mü?

İstikbâl mazide saklı, mazi ise gönüllerde,
Lekeliymiş ölümsüzlük, arzulayan ömürlerde.
Ezelden ebede zulmü, körükleyen fikirlerde,
Rağbet bulan fitneleri, bilemezsin, bilinir mi?

İlim evlerine kilit vurulsa da günümüzde,
Metin olmalıyız artık, ümit olsun sözümüzde.
Lakin gerçekler acıdır, karmaşa var önümüzde,
Endişeni hissetmeden,yenemezsin, yenilir mi?

Aklın yolu birdir derler, birlik olmak gerekmez mi?
Benlikler sevgi doluysa, sevenler de sevilmez mi?
Dağlara özense bile, acılar geçit vermez mi?
Umutunu kaybettiysen, geçemezsin, geçilir mi?

Lafta kalmasın hoşgörü, yüreklerde yer edinsin,
Lezzeti sarsın kalpleri, feryatlar, matemler dinsin.
Asilerin tabiatta, bütün izleri silinsin,
Her an iyiyle kötüyü, seçemezsin,seçilir mi?

Ataş Abdullah'a, kulak versen de hiç vermesen de,
Tariften mahrum özünü, görsen de hiç görmesen de,
Esarete esir olmak, var ise özelliğinde,
Şaha kalkmış mutluluğa, eremezsin, erilir mi?

Abdullah Ataş

Kaçık

Yine çıktın karşıma, değişmedim diyerek,
Sağ elinde sigara, dudağında bir şarkı.
Yaşın kemale erdi, artık anlamın gerek,
Bağlamakla böğürmek, arasındaki farkı.

Gitmiyor mu zoruna, lakabın oldu kaçık!
Nedir o boynundaki, binbir renkteki boncuk.
Yaptığını yapmazdı, beş yaşındaki çocuk,
İşin hep şarlatanlık, yok mu içinde korku.

Çıktı mı falcılardan baktırdığın onca fal,
Kal artık ciddiyette, yaradan aşkına kal.
Utan evlatlarından, aklını başına al,
Dul bırakma eşini, terketme evi barkı.

Ne mümkün çözmek seni, çoğu bir tuttun azla,
Yemeğini de yedin, banyo yaptığın tasla.
İlim mekânlarıyla, işin olmadı asla,
Her daim mesken bildin, kahvehaneyi, parkı.

Mart ayına yaz dedin, Ağustos'a ise kış,
Elin ağladığına, verdiğin tepki alkış.
Nasıl dünya görüşü, söyle bu nasıl bakış,
Dışlısine dolamış, seni de gaflet çarkı.

Sana göre Ramses'in doğduğu yer İran'dı,
Gönderilen ilk kitap, Tevrat değil Kuran'dı.
Kabahati çok olan, hatırını sorandı,
Beyaza siyah dedin, elli bildin hep kırkı.

Abdullah Ataş

Karınca

Bir asır öncesi, son durak dedi,
Şimdi bulunduğu, yere varınca.
Hayali belliydi, ne kuş, ne kedi,
Fil olmaya karar, verdi karınca.

Dünya saatini, şiddete kurdu,
Her çalışta mazlum demedi vurdu,
Önüne gelene saldırdı, durdu,
Küçük bedenini, dehşet sarınca.

Suyu hiç sevmezdi, içkisi kandı,
Zulmeti yüzünden, kaç ocak yandı.
Durmadı yerinde, azdı da, azdı,
Ağtlar, feryatlar, arşı yarıncı

Sağında, solunda, olmadı dostu,
Çelikten bir zırha, büründü postu,
Ne yediyse yedi, hep ölüm kustu,
Çevresi ürkerdi, o acıkınca.

Ardında desteğı, olmasa şayet,
Elbette ömrü son, bulurdu gayet.
Onca nebi gördü, onlarca davet,
Çevirdi yüzünü, biraz bakınca.

Kıyamet müjdesi, bu olsa gerek,
Düştü, gökkubbeyi taşıyan direk.
Izdıraba doydu, binlerce yürek,
Lakin onun için, yoktu sakınca.

Abdullah Ataç

Mekânın cennet olsun

Her nefs ölümü tadarmış, budur değişmeyen kanun,
O kanun ki ikrar etti, alemlere ibret olsun.
Ülkün vatan sevdasıydı, bozulmadı asla yolun,
Mezarın bir gül bahçesi, mekânın da cennet olsun.

Sen ki seni tanıyana gurur kaynağı olurdun.
Din, ırk ayrımı yapmadan derdine derman bulurdun.
Yüce hakkın rahmetiyle huzur dolsun yeni yurdun,
Mezarın bir gül bahçesi, mekânın da cennet olsun.

Kıymetin bilinir oldu hasretinle geçen her gün,
Yokluğunla savaşırken esir aldı beni hüznün.
Gitmiyor hiç hayalimden heybetinle, güler yüzün,
Mezarın bir gül bahçesi, mekânın da cennet olsun.

İftihar ederim mazin, aklıma her gelişinde,
Doğrudan ödün vermeden göç edip can verişinle,
Şahsiyetinle, özünle, örnek oldun her işinle,
Mezarın bir gül bahçesi, mekânın da cennet olsun.

Kan ağlıyor artık ruhum nedametın şiddetiyle,
İlminden feyz almak varken mahrum kaldı hiddetiyle.
Fanilik dünyaya mahsus, baki alem müddetiyle,
Mezarın bir gül bahçesi, mekânın da cennet olsun.

Abdullah Atâş

Ne işe yararsınız

Haliniz, tavrınız ne kadar garip,
Her düşene yafta vurursunuz hep.
Varlığından hayır görmedik deyip,
Yok olanı arar, durursunuz hep,

Aklın göl dediği sizce deniz mi?
Helalinden yiyen saf mı, keriz mi?
Ruhunuz mu kara, iradeniz mi?
Huzuru parada görürsünüz hep.

Öğütten kaçtınız, bıktığınızda,
Güldünüz, düşleri yıktığınızda,
Rahatlıkta öne çıktığınızda,
Zor olan işlerde firarsınız hep.

Alem yas tutarken bayram ederek,
Sevgi dolu kalbe nefret ekerek,
Diriye ölmeden mezar eşerek,
Şeytanın işine yararsınız hep.

Her hacı olanı sahtekâr sayıp,
Geçmeniz pek vahim, vede çok ayıp.
Lakin gerçek olan duygunuz kayıp,
Onu da filmlerde ararsınız hep.

İlmi çok olanı cahil bildiniz,
Ayyaşa, berduşa bizden dediniz,
Bir de utanmadan haram yediniz,
Sizler insanlığa zararsınız hep.

Abdullah Ataş

Ruhum

Dolanıverdi dilime, aşk yarası denen şarkı,
Senaryo aynı, rol aynı, yine hicran doldu ruhum.
Eskiden barışıklardı, şimdi ise bir tek farkı,
Bundan sonra bedenime, artık düşman oldu ruhum.

İşim sadece gördüğüm, kâbusları hayra yormak,
Her kâbusun dehşetiyle, başladığım yerde durmak.
Tesellidir benim için, mutluluktur hayal kurmak,
Kaçmak zor düş aleminden, yine akşam oldu ruhum.

Adına aşk derler bunun, duyguların şahikası,
Hekimini aramakla, bulunmaz imiş şifası.
Sefa sürmek şöyle dursun, yıkıcı olur cefası.
Bir cefa ile vefayı, rüyalarda buldu ruhum.

Kimine güç kudret olur, dağ deldirir su aratır,
Kimini çöllere atar, akilden mecnun yaratır.
Kimini de âma eder, ışığa hasret bırakır,
Bitmeyen o efsaneden, nasibini aldı ruhum.

Abdullah Ataş

Sen ve ben

Yorma hiç kendini biraz rahat ol,
Ben seni bilirim, sen ise beni.
Bir olmadı asla, gittiğimiz yol,
Ben gülü seçmiştim, sense dikenini.

Sana göre robot, duygusuz bendim,
Hayal mahsulüydüm, uzaydan geldim.
Aldandın kabul et, bak hiç yok derdim,
Sen oldun bu şehrin boyun bükeni.

Sen el parasıyla ödünç yaşarken,
Ben hiç yorulmadım, işe koşarken.
Sen ayyaş gezmeyi huy edinmişken,
Arayanlar ayık buldu hep beni.

Abdullah Ataş

Sen yanımda ol istemem ilahinin cennetini

Akıl vermiş yüce mevlam, kulu düşünsün diyerek,
Düşündükçe anlıyorum varlığının kıymetini.
Sensin bana değer veren, sensin bana asıl destek,
Sen yanımda ol istemem ilahinin cennetini.

Çarmaklara gerseler de,sürseler de diyar diyar.
Bu gönül seninle mutlu,yanlız seninle bahtiyar.
Dün gece rüyama geldi, ak sakallı bir ihtiyar,
Sen sen ol dileme dedi, zalimden merhametini.

Bekliyorken sabahını, alaca karanlıkların,
Uyandım kış uykusundan, yüzünü gördüm baharın.
Eğer ki çekip gidersen, mahşer günü değil yarın,
Unutma ki göreceğim, cehennemin dehşetini.

Abdullah Ataş

Sevgimin izahı

Otuz yıllık ömrümde nice savaştan çıktım,
Bedenen sağlam kaldım, bir tek ruhum zedeli.
Yüzde bir aldığımı, yüz bin vermekten bıktım,
Seni tanımak olsun, sevabımın bedeli,
Tam yedi yıl olmuşken aşka tövbe edeli.

Sanki güneş doğmuştu, bitirdi kara kışı,
Umutlarım dağ oldu, hem de iri mi iri.
Sonsuz hayat sayfamın sen oldun satır başı,
Günlerden pazartesi, Eylülün yirmi biri,
O gece yüreğimin, silindi pası kiri.

Üçyüz atmış ayı geç, üçyüz atmış saatte,
Olmamıştır dünyada rahat nefes alışım.
Aşk adına kimseye bulunmadım vaatte,
Şaşırtmasın kalbinin kapısını çalışım,
Bu kez öldürür beni, boynu bükük kalışım.

Hangi çiçek sevgimin izahı olur sana,
Anlat bakalım meylin laleye mi, güle mi.
Bahçelerde, kırlarda ararım yana yana,
Her çiçeği beğenmem gezsem bütün alemi,
Elbette bulacağım, yazdıysa hak kalemi.

Madde ile uğraşta nihayet geldim sona,
Erenlerin ruhundan mâna için feyz aldım.
Kismetin bu dediler, sarıl dört elle ona,
Tarif edilen sendin, o an buz kestim kaldım,
Bir dürtüyle uyandım, sonra hayale daldım.

Cemalinde ki nurdu şehrini aydınlatan,
Kamaşmakla kalmadı, yaşla doldu gözlerim.
Nuruna nail olup, kalkmaz mı yerde yatan,
O sırrı anlatmaya aciz kalır sözlerim,
Dilde vuslat türküsü, her an seni özlerim.

Abdullah Ataş

Söyle ne edem

Terkettim köyümü, düştüm yollara,
Yem olmamak için zalim kullara,
Dost bildiğim satmış beni pullara,
Kaderim böyleyse söyle ne edem.

Kendimi bağladım yazı turaya,
Tasadüf eseri geldim buraya,
Her gece ağlayıp, bakarken aya,
Yaşarken öldüysem söyle ne edem.

Çile dünyasında huzur aradım,
Ölmek çare değil, farkına vardım,
Yaşarken bahtiyar, olurum sandım,
İhtiyar olduysam, söyle ne edem.

Tövbem taze iken sevdaya henüz,
Mevlam nasip etti, vakti ise güz,
Bazen acı gördüm, bazen ise yüz,
Tövbeme mahçupsam, söyle ne edem.

Öyle bir alem ki, görmedim vefa,
Hep eziyet verdi, bin çeşit cefa.
Sen de bir zalimsen, süresin sefa,
İşte gidiyorum, söyle ne edem.

Abdullah Ataç

Şer sarmış benliğimi

İşgaline yenildim nihayet yalanların,
Her an doğru olmanın, sızısını tattım ben.
Zayıflarken iradem, elimde olanların,
Çogunu kaybederken, bazısını sattım ben.

Koşarken rahatlarım, yürürken yorulurum,
Yoklukta var olurum, şaştım bu nasıl durum.
Her şey tersi tersine, tam olan kaldı yarım,
Ey mevlam sil alnımın yazısını bittim ben.

İçimi hüznün kaplar, her Abdullah sesinde,
Şer sarmış benliğimi, hayır bunun nesinde.
Hüsran olurken sevdam, aşk hapishanesinde,
Ölen hayallerimin, cezasını yattım ben.

Abdullah Ataş

Üç kasım

Bedenime dokunmadan, ruhumu hançerledin sen,
Aydınlık dünyamı, zindan ettin kasımın üçünde.
Konuşmanın hayaliyle alev alev yanıyorken,
Kapalıydı telefonun, kaldım hüznünler içinde.

Darmadağın oldum inan, saatler geçmek bilmedi,
Bir mutluluk resmi çizdim,yine de yüzüm gülmedi.
Bir, üç oldu,üç ise beş, aklıma birşey gelmedi,
Nerdesin diye düşündüm, çok şeyler koptu içimde.

Geceden belliydi sanki, günün kötü geçeceği,
Asabiyet denen haltın, yine beni seçeceği.
Senden öte düşüm yokken, hayatın acı gerçeği,
Karşıma çıktı bu gün de, gayet canlı bir biçimde.

Umut ekdim,hasret biçtim, bugünü yok sayacağım.
Bedence sevgiye açken, sensiz hüzne doyacağım.
İzdirabımın adını, belki sevda koyacağım,
Kararımı vereceğim, yarın olmasa beşinde.

Seni istiyorum dedin, kırk sekiz saat öncesi,
Bu muydu o sözlerinin, söyle izahı türkçesi.
Tavırlarının olmalı, hakka uyan gerekçesi,
Bu iş böyle olmaz inan, artık koşamam peşinde.

Abdullah Ataş

Üç mucize

<img border='0'
src='http://img241.yukle.tc/images/5137noas-ark1.jpg'>

<html>

<body>

 Muhtelif rivayetler var, kaale aldım
her sözü,
Kimisi on bin yıl derken, kimi dokuz bin yıl dedi.
Böylesi hadiseler şahit olmadı yer yüzü,
Bir gemi vardı ortada, ona bindi aslan, kedi.

Aralıksız yağmur yağdı, on ay yazın da, kışın da,
Hiç yaşayan kalmamıştı, gemidekinin dışında.

Oysa alay etmişlerdi, Nuh gemiyi yapar iken,
Su mu var, göl mü var deyip, davranışları gülmekti.
Yüce davete sırt dönüp, yanlış yola sapar iken,
Tufanın başlamasıyla akıbetleri ölmekti.

O tufan ki esrarıyla hâlâ çözülemeyen sır,
Çözülmedi üzerinden geçsede yüzlerce asır.

<img border='0'
src='http://img244.yukle.tc/images/998sea_storm_3d_screensaver_big1.jpg'>

<img border='0'
src='http://img241.yukle.tc/images/3047harranww91.jpg'>

<html>

<body>

Mancınıklar kurulmuştu, büyük ateş yakılmıştı,
Kabahati onlar gibi olmamak olan zat için.
Tüm dikkatler üstündeydi, gözler ona çakılmıştı,
Anlaması ne kadar güç, bunca öfke, nefret niçin?

Nihayetinde atıldı, yangının orta yerine,
O ateş ki emre uydu, döndü serinden serine.

Adı İbrahim'di onun, hakkın halilim dediği,
Canını alma isteği Nemrut'a ağır gelirdi.
Zehir olurdu içtiği, taşa dönerdi yediği,
Ateşten sağ çıkmasıyla, önce hafiften delirdi.

Taptığı putları şeklen bazen at, bazen inekti,
Ne gariptir ki katili, küçük bir sivrisinekti.

<img border='0'
src='http://img241.yukle.tc/images/2589skayis_062-28001.jpg'>

<img border='0'
src='http://img241.yukle.tc/images/7582167805978_53f4b2e29e1.jpg'>

<html>

<body>

Binlerce yıl sonrasında, piramitler ülkesinde,
İlahlık davası güden zalim bir kral çıkmıştı.
Firavun derlerdi ona, zulüm vardı ilkesinde,
İnanca saygı duymadan, nice ocaklar yıkmıştı.

O da çağrıya uymadı, kulaklarını tıkadı,
Parçalarken umutları, ruhunu kanla yıkadı.

Musa kavmiyle vardığı kızıldeniz sahilinde,
Asasını suya vurup, denizde bir yol açmıştı.
İhtiyar, genç, kadın, çocuk, alimin de, cahilin de,
Karamsarlığın esiri, her kalbe umut saçmıştı.

Hiç dinmeyen ihtirası, Firavun'un sonu oldu,
Bozulmayan cesedi ki, ibret veren konu oldu.

<img border='0'
src='http://img241.yukle.tc/images/355adsz3yw1.jpg'>

Abdullah Atas

Yalan da sensin

<img border='0'
src='http://www.vsresim.com/upload/resim_20090603204258_8.jpg'>

Acı verir oldu bana, tatlı olsa da varlığın,
Ne yazık duygularımdan bi haber olan da sensin.
Karanlıklar ortasında tutsağıyken bir çığlığın,
İssiz bir köşede beni, ağlarken bulan da sensin.

Yüreğime ızdıraptan yıkılmaz bir duvar ördün,
Ben seninle felç olmuşken,anladım ki sen de kördün.
Bazen gülümserdin bana, bazen onu da çok gördün,
İncelerken doğruluğu, baktım ki yalan da sensin.

Dağ deldiren âma eden, adı aşktır efsanenin,
Ahvaline sebep odur viranenin, divanenin.
Tek mutluluk kaynağıyken, gönül denen düş hanemin,
Esrarengiz bir hal alıp,onları çalan da sensin.

Yalnızlığımın sırdaşı, dert ortağı her dizemin,
Konusu senden ibaret,safındayken üzülenin.
Kapılsan da büyüsüne,yıldızlardaki gizemin,
Bilinmezi bilen benim, rüyaya dalan da sensin.

<img
src='http://img222.imageshack.us/img222/6076/dogrudurnrn11.jpg' border='0'
alt='Image Hosting'>

Abdullah Ataş

Yarını kim bilebilir

Neresinden bakarsan bak, sevgi denilen o resme,
İçindeki esen yeller, fırtınaya dönebilir.
Lanet etmek şöyle dursun, sen sen ol bahtına küsme,
Gün olur döner talihin, ızdırabın dinebilir.

Üstadın doğruluk olsun, sen de onun talebesi,
Namertlik saltanatına, esir olma sev herkesi.
Adalet ile hüküm ver, dürüstlüğün yok öncesi,
Bugün olan yarın yalan, yarını kim bilebilir.

Lisanım açıktır benim, yoktur içinde gizemi,
Asla nankörlük edemem, haktan almışım vizemi.
Mağrurlanmak deme buna, velakin her bir dizemi,
Âkil baştacı etse de, mecnun olan silebilir.

Abdullah Atâş

Yazık

Haksızlık etmişim, kendime yazık,
Aşkını başıma, bela almışım.
Rotası belirsiz, dümeni bozuk,
Tek başına yalnız, kalakalmışım.

İstersen sitem de, istersen tenkit,
iltifat bekleme, benden bu vakit.
Uzak ol gözümünden, mümkünse çek git,
Kim demiş huzuru bulamazmışım.

Ruhumdaki hasar, elbet düzelir,
Yıkılmam, bu acı bana az gelir.
Ne kadar safmışım, onca senedir,
Her an kırılacak, dala basmışım.

İlimden bi haber olanlar dahil,
Meğerse benmişim, en büyük cahil.
Çektiğim hasrette, dostlarım değil,
Tek senin gönlünü, sıla saymışım.

Abdullah Ataş

Yenik düştüm gözlerine

Yenik düştüm gözlerine, esirin oldum bak senin,
Aydınlığa kanat çırgan, kuşlara özendim artık.
Sevdalar kesti yolumu, adresini verdi senin,
Elim güllerle doluyken, boşlara özendim artık.

Masal aleminde doğup, hayallerle yaşar oldum,
İnsan olsakta bedence, ben kendimi aşar oldum.
Nihayetinde aşkınla, benliğimden taşar oldum,
Ezilsede tarih boyu, taşlara özendim artık.

Okyanuslar gibi derin, dağlar kadar büyük yüce,
Maddi güçler dur diyemez, bendeki manevi güce.
Karşıma çıktın çikalı, mecnuna döndüm iyice,
Akıllıyken deli olan, başlara özendim artık.

Çözemedim esrarını, sendeki sırrın, gizemin.
Duyamadım feryadını, emrahların, keremlerin.
Sahraları mesken tuttum, beni çölde görenlerin,
Suallerine cevabım, kışlara özendim artık.

Kör oldu gönül gözlerim, buymuş aşkın şahanesi,
Biliyorum fayda vermez, sevenlerin bahanesi.
Düşlerime geldi bir an, aşıkların efsanesi,
Dilimizde destan olan, aşklara özendim artık.

Abdullah Ataş

Yeter ki sen mesut ol

Kabulümdür cehennem, eğer ki sen girmez isen,
Taş basarım bağrıma, hüznüleri yara yara.
Gaflete düşüp bir de, peşim sıra gelir isen,
İşte o an ararsın, bugünleri kara kara.

Hazanda elindeki çiçek değil ben solayım,
Bıraktığın vazoya yağmur olup ben dolayım,
Yeter ki sen mesut ol, giden yine ben olayım,
Attığım her adımda, mutluluğu sora sora.

Söyle son sözlerini, elinde kalmasın hesap,
Nasılsa çile benim, nasılsa benimdir azap,
Gündüzümden hayır yok, gecelerimse ızdırap,
Gördüğüm kâbusları, bıktım hayra yora yora.

Abdullah Ataş